

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2753/2022
05.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Братислав Јовановић, адвокат из ..., против тужене Специјална болница за психијатриске болести „Горња Топоница“ из Ниша, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 653/22 од 30.03.2022. године, у седници одржаној 05.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 653/22 од 30.03.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 653/22 од 30.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3695/21 од 03.11.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име разлике накнаде трошкова доласка на рад и одласка са рада за период од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године и од 19.04.2018. године до 31.03.2019. године исплати 210.400,84 динара и то у појединачно опредељеним новчаним износима и са законском затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом другим изреке, обавезан је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 193.908,01 динар.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 653/22 од 30.03.2022. године, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке а жалба тужене у том делу одбијена као неоснована, а преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка садржане у ставу другом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 149.808,01 динар, док је део захтева тужиоца за накнаду трошкова поступка преко овог износа до 193.908,01 динар досуђеног првостепеном пресудом одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда

одредаба парничног поступка, с предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), за одлучивање о посебној ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћених и мање исплаћених трошкова за долазак и одлазак са рада. О овом праву тужиоца - на накнаду трошкова у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз, судови су одлучили применом материјалног права – чл 118. ст. 1 тач. 1 Закона о раду ("Сл. гласник РС", бр. 24/05 ...75/14), у вези са чл.2. тач.3 и чл. 5. ст. 2 Правилника тужене о начину организовања превоза и накнади трошкова превоза за долазак и одлазак са рада запослених од 13.11.2017. године. Ревизијом тужене се побија правилност утврђеног чињеничног стања у погледу места пребивалишта тужиоца и броја долазака тужиоца на рад у спорном периоду, а то није разлог за изјављивање посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП. Такође, указивање на битне повреде одредаба парничног поступка не представља законом прописан разлог за посебну ревизију. Тужена уз ревизију није доставила другачије одлуке судова донете у истој или сличној чињеничноправној ситуацији, у смислу потребе уједначавања судске праксе. Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради исплате тужилац је поднео 23.03.2018. године а вредност предмета спора је 210.400,84 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић